

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2839/2548

นายมานิตย์ วรรณารักษ์โจทก์ ร้อยตำรวจโทประจวบ ชันทองจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 850, ป.พ.พ. มาตรา 852

ย่อ / หลักกฎหมาย

บันทึกตกลงช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมมีข้อความว่า จำเลยตกลงนำรถยนต์ของนายมนูที่เกิดอุบัติเหตุในครั้งนี้ไปทำการตรวจซ่อมให้อยู่ในสภาพใช้งานได้ตามปกติ โดยจะทำการซ่อมให้เสร็จภายใน 1 เดือน นับแต่วันที่รับรถไปจากพนักงานสอบสวน และตกลงช่วยเหลือเป็นค่าสินไหมให้แก่นายมนูที่ได้รับบาดเจ็บเป็นเงิน 1,000 บาท กับค่าสิ่งของที่นายมนูขนานมากับรถและได้รับความเสียหายเป็นเงิน 10,000 บาท และตอนท้ายมีข้อความว่า คู่กรณีจะไม่มีการเรียกร้องหรือฟ้องร้องค่าเสียหายใด ๆ อันเกิดจากเรื่องนี้อีกทั้งทางแพ่งและอาญา มีลักษณะเป็นสัญญาประนีประนอมยอมความตาม ป.พ.พ. มาตรา 850 เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า โจทก์ได้เชิดให้นายมนูเป็นตัวแทนของโจทก์ในการทำบันทึกดังกล่าว โจทก์จึงสันนิษฐานที่จะเรียกร้องในมูลละเมิดจากจำเลย คงได้สิทธิเรียกร้องตามสัญญาประนีประนอมยอมความตาม ป.พ.พ. มาตรา 852

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน 382,850 บาท ให้แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 346,550 บาท ให้แก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ และให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 2,000 บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนตามทนายที่โจทก์ชนะคดี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง คืนค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ส่วนที่เกินมา 907.50 บาท ให้แก่จำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ตามบันทึกตกลงช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับโจทก์คดีนี้มีข้อความระบุว่า จำเลยตกลงนำรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ป - 1033 ลำปาง ของนายมนู ซึ่งเกิดอุบัติเหตุในครั้งนี้ไปทำการตรวจซ่อมให้อยู่ในสภาพใช้งานได้ตามปกติ โดยจะทำการซ่อมให้เสร็จภายใน 1 เดือน นับแต่วันที่รับรถไปจากพนักงานสอบสวน และตกลงช่วยเหลือเป็นค่าสินไหมแก่นายมนูที่ได้รับบาดเจ็บเป็นเงินจำนวน 10,000 บาท กับเป็นค่าสิ่งของที่นายมนูขนานมากับรถและได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน 10,000 บาท และตอนท้ายมีข้อความว่า คู่กรณีจะไม่มีการเรียกร้องหรือฟ้องร้องค่าเสียหายใด ๆ อันเกิดจากเรื่องนี้อีกทั้งทางแพ่งและอาญา ซึ่งคู่กรณีโดยนายมนูและจำเลยได้ลงลายมือชื่อในบันทึกดังกล่าว แม้เอกสารดังกล่าวจะระบุว่าเป็นบันทึกตกลงช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาข้อความตามบันทึกดังกล่าวแล้ว เห็นว่าเป็นสัญญาประนีประนอมยอมความ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 850 ซึ่งนายมนูผู้รับมอบอำนาจให้ฟ้องคดีจากโจทก์เบิกความว่า หลังเกิดเหตุจำเลยได้ทำบันทึกตกลงว่าจะชดเชยค่าเสียหายให้แก่พยาน และโจทก์เบิกความว่า หลังทราบข่าวรถชน โจทก์รีบเดินทางไปที่เกิดเหตุแต่ไม่พบนายมนู พบแต่รถยนต์ของโจทก์ โจทก์มอบให้นายมนูไปตกลงกับจำเลยเรื่องค่าซ่อมรถและค่าเสียหาย และโจทก์ยอมรับบันทึกดังกล่าว ทั้งโจทก์และนายมนูยังเบิกความ

สอดคล้องต้องกันว่า ได้มอบให้จำเลยนำรถยนต์ของโจทก์ไปซ่อมที่อู่ในกรุงเทพมหานคร โจทก์และนายมนูเคยไปดูรถที่อู่เห็นรถจอดทิ้งไว้เฉย ๆ ไม่ได้ซ่อม ดังนี้ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า โจทก์ได้เชิดให้นายมนูเป็นตัวแทนของโจทก์ในการทำสัญญาประนีประนอมยอมความ โจทก์จึงสันนิษฐานที่จะเรียกร้องในมูลละเมิดจากจำเลย คงได้สิทธิเรียกร้องตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ตามป.พ.พ. มาตรา 852 ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ.

องค์คณะ

สมชัย เกษขุมพล · ไพศาล เจริญวุฒิ · สุมิตร สุภาคุณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2839/2548>